

חַת"ת לַשַּׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרִשְׁת בַּלֶּק (בְּחוּ"ל חִקַּת) פְּרָקִי אָבוֹת - פְּרָק ה' י' תַּמוּז, ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִש"י

בלעם אומר לבלק שבמקום לנסות לקלל את בני ישראל, עליו לגרם להם לעבור עברות. כך ה' ירצה להעניש אותם. בלק עושה זאת והרבה יהודים נענשים עד שפנחס עוצר את המגפה.

הנבואה של בלעם: בלעם אמר לבלק שאפילו נביא גדול יותר לא יוכל לעזור לו להציק לבני ישראל. במקום זה הוא אמר לו לנסות לגרום לבני ישראל לעבור עברות, וה' יעניש אותם. לאחר מכן הוא התנבא בפני בלק מה יקרה למואב (זוהי נבואה מאד מפרסמת אודות משיח!).

"אני רואה שבני ישראל יכבשו את מואב, אבל לא כעת, לא עכשו. דוד המלך יכבש את מואב בעוד שנים רבות. לגבי יתר העמים - בני ישראל יכבשו את אדום כאשר משיח יבוא. הוא יכבש את שארית משפחתו של עשו". בלעם המשיך והתנבא על עמלק: "ראשית גויים עמלק - עמלק היה העם הראשון שתקף את בני ישראל ובני ישראל ימחו אותו ביון שיש מצוה מיחדת לעשות כן - מצות מחית עמלק.

בלעם גם התנבא על המשפחה של יתרו - הקיני - אפלו שהארץ שלכם תשמד ותשלחו לגלות יחד עם עשרת השבטים אתם תשרדו ותחזרו חזרה כאשר משיח יבוא. סנחריב, המלך של אשור, יוציא את כולם לגלות אבל היא לא תתמשך לנצח.

ואז פנה בלעם לביתו.

בלעם גרם לבני ישראל לעבור עברות: בלק החליט לנסות ולבצע את התכנית של בלעם ולגרם לבני ישראל לחטא. הוא אסף הרבה בנות ממואב ומדן שיפתחו חניות כדי שבני ישראל יבואו ויקנו בהם, והמוכרות ישכנעו את בני ישראל להתחתן אתם למרות שזה אסור. בני ישראל הרגישו מאד טוב אחרי שנצחו במלחמות האמורי ולא כל כך נזהרו כמו שהיו צריכים להזהר. היו יהודים שנשארו לבנות האלה ממואב. הבנות הזמינו את בני ישראל לבוא ולעבד עבודה זרה תוך שהם אומרות להם שלא יתחתנו אתם אם בני ישראל לא ישתחו לעבודה זרה של בעל פעור. ה' עשה שיהודים רבים יחלו מאד בענש. ה' אמר למשה איך להפסיק את המגפה, להעניש את האנשים שעברו את העברה, וכל השאר יהיו בסדר. משה הביא את בני ישראל שעברו עברות לבית דין ואחר כך וידא שבאמת מגיע להם למות והורה לשופטים להרוג אותם.

העברה של זמרי: חלק מאותם אנשים, משבט שמעון כּעסו מאד על כּף שאנשים נלקחו לבית הדין. הם פנו לזמרי, אחד מהנשיאים ובקשו ממנו לעזור להם. זמרי לקח קבוצה גדולה של יהודים והלך להנשא לכזבי, הבת של אחד ממלכי מדן. הוא רצה להראות לכלם שהוא יכול להתחתן עם מי שהוא רוצה. בהתחלה כזבי אמרה לא. היא רצתה להתחתן רק עם משה! (היא חשבה שהיא תוכל לשכנע את משה רבנו לעבור עברה!) אבל זמרי שכנע אותה שהוא חשוב יותר בגלל שהוא מגיע מהשבט השני (שמעון) ומשה מהשבט השלישי (לוי). זמרי הביא את כזבי כדי להראות אותה לבני ישראל ושאל: מדוע אסור להתחתן איתה? וצפורה, אשתו של משה גם היא ממדן (זה משפט טפשי מאד לומר כי לפני מתן תורה זה לא היה אסור וכל אחד שרצה להיות יהודי יכל לעשות זאת). משה לא הצליח להזכר מה צריך לעשות. אבל פנחס, הבן של אלעזר הכהן זכר ושאל "אם רואים מישהו מתנהג כאלו הוא נשוי לגויה ברבים, אפשר להרוג אותו אפלו בלי להביא אותו בית דין קודם?" משה אמר – אתה צודק. פנחס הלך להזהיר את זמרי, אבל היות וזמרי לא הפסיק פנחס הרג את זמרי ואת כזבי יחד. בעת יכלו השופטים להעניש את בני ישראל שעברו עברה והמגפה פסקה.

תהלים / יום י' לחדש, פרקים נ"ה-נ"ט

בסיום פרק נ"ה, ישנו נגון מאד מיחד "**פדה בשלום**" שאנחנו שרים בימי הגאולה של הרביים. בפרק הזה, דוד המלך מדבר אודות הגאולה הפרטית שלו. בגלל שהיו אנשים שלחמו נגדו. שלושת המלים האחרונות של הפרק "**ואני אבטח בך**". דוד המלך לא חשב על האנשים שנסו להציק לו חס ושלום, ורק בטח בה' שה' יעזר לו. וכמוכן, ה' עזר! לומדים מכה שבמלחמה שלנו ביצר הרע, אם אנחנו עושים מה שאנחנו אמורים לעשות ובוטחים בה' אנחנו בטוח ננצח!

תניא / שער היחוד והאמונה פרק י"ב (י' תמוז שנה מעברת)

היום אנו מסיימים ללמד את החלק השני של התניא, שער היחוד והאמונה. האדמו"ר הזקן בנה את החלק בשם זה כיון שמדבר על יחוד ה' - ה' אחד. אפילו שאנו רואים דברים שונים בעולם, הכל אחד עם ה'. גויים עשויים להאמין בעבודה זרה. הם חושבים מחשבות הבל, דברים שונים נעשו על ידי בוראים שונים. אבל לבני ישראל ישנה מצוה לדעת כל הזמן שה' הוא אחד. כדי לקיים מצוה זו יש ללמד עליה, ולכן האדמו"ר הזקן עוזר לנו בשער היחוד והאמונה. אדמו"ר הזקן הסביר מהו הרצון של ה', שכל (הבנה), מדות (רגשות) ומלכות (אותיות) שבהם ה' השתמש כדי לברא את העולם. ה' רצה (רצון) שיהיה עולם, ונתן לנו חיות כללית. השכל הוא בדיוק כל הדברים שה' רצה לברא. מדת החסד - הויה, עושה שה' ירצה שיהיה לנו עולם עם כל הדברים שנמצאים בו, ומדת הגבורה - אלקים, היא האפן שבו ה' מסתיר את עצמו בעולם כדי שנוכל לחיות בו. ה' משתמש בכ"ב אותיות התורה ובכח שלו להראות איך הוא רוצה שהעולם יראה. למדנו את מה שהרמב"ם אמר, שאיננו יכולים להבין איך, אבל הכל בעצם חלק אחד עם ה'. זה כמו המשל של אור השמש בתוך השמש - כל הדברים האלו יחד, הם אחד עם ה'. אפשר לראות שה' אחד בגלל שהמדות של ה' פועלות יחד אחת עם השניה כדי לברא את העולם. עלינו להשתמש בכח האמונה לשם כך, בגלל שזה לא משהו באפשר באמת להסביר אותו.

ראינו גם איך כל העולם כלו אחד עם ה', בשתי דרכים:
ייחודא עילאה, וייחודא תתאה.

כעת אנו יכולים להשתמש במח שלנו כדי לחשב על יחוד ה' ולהשתמש באמונה לדברים שהמח
איננו מבין.

לבסוף, האדמו"ר הזקן מסיים היום ואומר שעשרת המאמרות שבהם השתמש ה' כדי לברא את
העולם, יש חלקים בעולם שצריכים הרבה חיות, כמו אנשים, בהמות, צמחים שמש וירח. אפשר
לראות את הדברים האלו כתובים במפרש בתורה (בפרשת בראשית).

דברים אחרים כמו אבנים וחול, אין להם כל כך הרבה חיות. ה' ברא אותם גם עם האותיות של
עשרת המאמרות, אבל לא בצורה כה ברורה, הם נבראו על ידי צרופי אותיות שונות. כך הם לא
מקבלים כל כך הרבה חיות.

אתם מבינים? אם לא, האדמו"ר הזקן ממשיך לשל כדי שנוכל להבין כיצד החיות הזו היא
מופחתת. זה כמו האור שיש בעולם. במשך היום, יש הרבה אור, אנו מקבלים אותו ישירות מהשמש
שמאירה עלינו. בלילה מקבלים הרבה פחות אור כיון שלא מקבלים את האור ישירות מהשמש – האור
משתקף בירח.

כאשר משהו נברא ישירות מהמלים של ה' בעשרת המאמרות, יש בו חיות רבה, כמו אור השמש.
אבל כאשר זה מגיע מצרופים שונים של עשרת המאמרות שהתחלפו ונהיו למלים שונות, החיות הזו
פחותה, כמו האור מהירח.

אולם סבובם הכל הוא שהכל חלק מהחיות של ה', שהוא רק אחד.

מזל טוב! סימנו ללמד את החלק השני של התניא ברוך ה'!

תלמיד גדול של האדמו"ר הזקן בשם ר' אהרן מסטרשלע כתב שהאדמו"ר הזקן לא סיים את שער
הייחוד והאמונה, נותר עוד להסביר. אבל זה הסיום של מה שהאדמו"ר הזקן כתב בעצמו.

היום יום / י' תמוז

היום לומדים על השליחות שיש לכל אחד מאתנו לכל מקום אליו הולכים.

זמן לא רב אחרי שהאדמו"ר הזקן התמנה לרבי, הוא אמר תורה:

כתוב בתהלים "מה מצעדי גבר פוננו" – ה' מכון את דרכיו של האדם ושם אותו במקום המתאים.
האדמו"ר הזקן הסביר שהפונה היא שלאן שהיהודי הולך הוא שליח של ה'. ה' שלח אותו לשם.

ולשם מה השליחות? לקיים מצוה כמו אמירת ברכה, או תפלה (מצוות שבין אדם למקום) או מצוה
כמו אהבת ישראל או כדי ללמד יהודי אחר (מצוות בין אדם לחברו).

למלאכים גם ישנה שליחות, כמו שלמדנו בחמש בראשית (עם אברהם, בנוגע לסדום ועמורה). אבל
השליחות של היהודי היא מיחדת יותר בגלל שהשליחות שלנו היא על פי התורה.

ספר המצוות / מצות עשה קס"ב, לא תעשה שכ"ה, עשה קס"ג, לא תעשה שכ"ו.

בספר המצוות היום לומדים ארבע מצוות על שביתה ממלאכה בחג השבועות ובראש השנה.

מצות עשה קס"ב - יש לשבת ממלאכה בחג השבועות

מצות לא תעשה שכ"ה - אסור לעשות מלאכה בחג השבועות

מְצוֹת עֵשֶׂה קס"ג - יש לשבת ממלאכה בראש השנה
מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה שכ"ו - אסור לעשות מלאכה בראש השנה

רַמְבַּ"ם / הַלְכוֹת שְׁבִיתַת יוֹם טוֹב פְּרָקִים ד', ה', ו'

אֲתָמוּל בְּרַמְבַּ"ם לְמַדְנוּ שְׁאִין לְהַדְלִיק אֵשׁ בְּיוֹם טוֹב. אֲבָל הַיּוֹם מְסַבֵּיר הַרְמַבַּ"ם שְׁאִי אֶפְשָׁר לְהַצִּית אֵשׁ חֲדָשָׁה אֲבָל אֶפְשָׁר לְהַדְלִיק אֵשׁ מֵאֵשׁ אַחֶרֶת שֶׁכָּבַר דּוֹלְקֵת.
בְּנוֹסָף לּוֹמְדִים עַל שְׂמִיחַת יוֹם טוֹב. מֵה גּוֹרֵם לְאָדָם לְשִׂמּוּחַ? הַרְמַבַּ"ם אוֹמֵר שֶׁהַדָּרֵךְ לְוֹדָא שְׁהִילָדִים יִשְׂמְחוּ בְּחַג הַיָּא לְתַת לָהֶם אֲגוּזִים וּמִמֵּתְקִים. לְנָשִׁים אוֹמֵר הַרְמַבַּ"ם לְשִׂמּוּחַ בְּאֲמָצְעוֹת בְּגָדִים וְתַכְשִׁיטִים וּגְבָרִים יֹאכְלוּ בֶּשֶׂר וְיִשְׁתּוּ יַיִן כְּדִי לְשִׂמּוּחַ בְּשְׂמִיחַת הַחַג.

דְּרָכֵי הַחֲסִידוֹת / פְּרָקֵי אֲבוֹת פְּרָק ה'

לְקִרְאֵת סוּף פְּרָק ה' נֶאֱמַר: "**בֶּן הָא-הָא אוֹמֵר, לְפִיּוֹם צַעֲרָא, אַגְרָא**" - אָדָם מְקַבֵּל שְׂכָר מֵה' בְּהִתְאַם לְקָשִׁי שֶׁעָבַר. אִם לְאָדָם הִיָּה קָשָׁה לְקַיֵּם מְצוּוֹה, הוּא מְקַבֵּל שְׂכָר גָּדוֹל יוֹתֵר.

אֲבָל פְּרָקֵי אֲבוֹת נִקְרָא "מִילְתָּא דְחֲסִידוֹתָא", שֶׁהַכּוֹנֵנָה דְבָרִים שֶׁחֲסִיד צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת - חֲסִיד הוּא מִי שֶׁעוֹשֶׂה לְפָנִים מְשׁוּרֵת הַדִּין, יוֹתֵר מִמֵּה שֶׁצָּרִיךְ עַל פִּי הַלְכָּה, וְקִיּוּם מְצוּוֹה לְמִרוֹת הַקָּשִׁי זֶה דְבָר שֶׁנוֹעֵד לְכָל אֶחָד, לֹא רַק לְחֲסִיד.

הַרְבֵּי מְסַבֵּיר שֶׁהַקָּשִׁי שֶׁמְדַבֵּר אוֹדוֹתָיו זֶהוּ הַקָּשִׁי שֶׁל הָאָדָם בְּאֶשֶׁר הֶחְלִיט לְבַצֵּעַ אֶת הַמְצוּוֹה בְּהַדוּר - בְּצוּעַ בְּאִפְּן מְשֻׁלָּם יוֹתֵר וְטוֹב יוֹתֵר, אוֹ לְקַחַת עַל עַצְמוֹ דְבָר חֲדָשׁ. ה' נוֹתֵן עַל כֵּךְ שְׂכָר מִיְחָד. מִי שֶׁאוֹמֵר זֹאת הוּא בֶּן הָא- הָא שֶׁהִיָּה גֵר צָדֵק. הוּא דְגָמָה טוֹבָה לְדְבָרִים. הוּא לֹא הִיָּה צָרִיךְ לְהַתְגַּיֵּר וּלְקַיֵּם אֶת כָּל הַמְצוּוֹת, הוּא בָּחַר לַעֲשׂוֹת כֵּךְ. בֶּן הָא-הָא יְכוּל בְּאֲמַת לְהִרְאוֹת לְנוּ מֵה הַכּוֹנֵנָה לַעֲשׂוֹת יוֹתֵר מִמֵּה שֶׁצָּרִיךְ לַעֲשׂוֹת, וְעַל כֵּךְ ה' נוֹתֵן שְׂכָר גָּדוֹל יוֹתֵר.